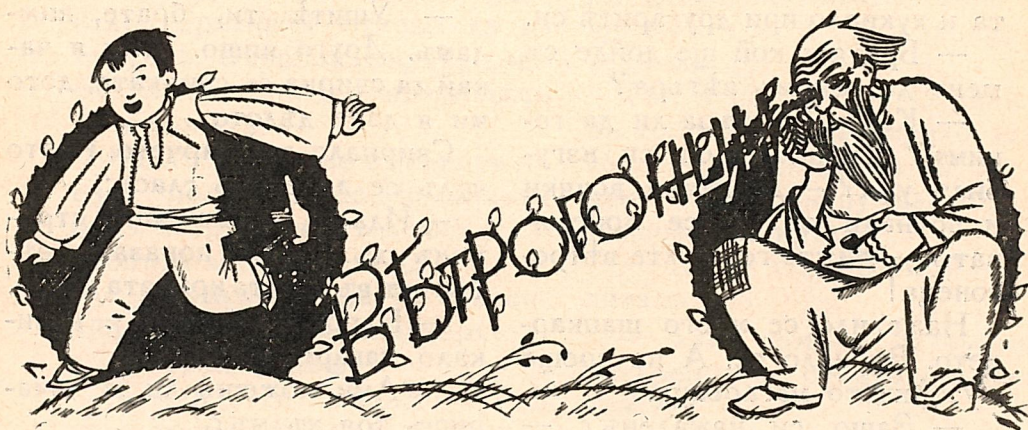




Едно шапкарче като шиело, уболо се съ иглата.

— Ехъ че лошъ занаятъ имамъ! — извикало то, захвърлило шапката и затичало по полето да му мине болката. Гледа срѣдъ полето старче съ дълга бѣла брада. Седи на единъ камъкъ и плаче.

— Защо ронишъ сълзи, дѣдо, да не си и ти шапкаръ? — попитало шапкарчето. — Вѣрно е, лошъ ни е занаята.

— Не съмъ шапкаръ, дѣдовото, ами вѣтърътъ ми грабна шапката и я отнесе. Затова плача.

— Ехъ, дѣдо, бива ли за това да тѣжишъ, азъ ще ти уший друга шапка.

— Благодаря ти, дѣдовото, но мойта шапка бѣше чудновата. Ако при изгрѣвъ-слънце я сложишъ на главата си, как-

вото пожелаешъ ще стане. Съ нея щѣхъ голѣмо добро да направя на свѣта. Цѣлъ животъ я търсихъ. И току що я намѣрихъ, вѣтърътъ ми я грабна. Не можахъ да дочакамъ изгрѣвъ-слънце. А вече нѣмамъ сили да я търся.

— Тогава да ида азъ да я търся, дѣдо.

— Ехъ, то не е лесна работа, ама опитай си късмета! На ти тази свирка. Като свирнешъ съ нея, вѣтърътъ ще помисли че е братъ му и ще дойде. Ако можешъ да го убодешъ, той ще си изгуби силата и ще вземешъ шапката. Но помни: тази свирка може да изсвири само три пѣти. После си изгубва гласа. И още едно нѣщо ще ти кажа: безъ вѣренъ приятель не тръгвай на пѣтъ!

Грабнало шапкарчето свирка-